

KULTUR

Tilbage til **Lars** **Autoophug**

Et genfundet masterbånd med optagelser af Lars H.U.G.s 'City Slang'-koncerter fra 1984 er blevet til en ny dokumentarfilm om og med 'City Slang' og med dens to fædre, Lars H.U.G. og Søren Ulrik Thomsen, i samtale.

DOKUMENTARFILM

City Slang Redux. Instr. Torben Skjødt Jensen. Øst for Paradis (Aarhus), Biffen, Aalborg fra 21. marts, Grand Teatret, København fra 25. marts og Café Biografen, Odense fra 12. april, Nicolai Biograf fra 13. april. Vises senere på DR K.

Som det så ofte er tilfældet, kommer livsgnisten til et stort stykke kunst fra en tilfældighed. Lars Hug (det hed sangeren, inden han senere blev til Lars H.U.G.) var på vej ud i den store verden, da en ven stak ham en digtsamling i hånden. Den skulle han da lige tage et kig på, hvis han fik tid. Den lille hvide sag med de blå typer og det pløkkede tandsæt på omslaget var Søren Ulrik Thomsens debutdigtsamling, 'City Slang' fra 1981. Hug læste: »Jeg driver gennem den blanke vinter/vinden suser i kroppen kroppen suser i nattens, og i løbet af den næste tid begynder en ny og anderledes musik langsomt at tage form for Kliché-sangeren og kunstmaleren med det borgerlige navn Lars Haagensen.

'City Slang' fra 1983 kom mere end noget andet dansk rockalbum til at definere de tidlige 80'eres tidsånd. Et album og en efterfølgende koncertperformance, som tidstypisk udsprang af et møde mellem de tre kunstnerer, rock og billedkunst, men også et album, som har formået at blive en lyslevende milepæl-tidstypisk i sit udtryk og tidløs i sin originalitet og kvalitet. Ligesom digtsamlingen, der danner grundlaget, er 'City Slang' en klassiker, der med sin kolde, drømmende og desperat sårbare og stolte lyd bliver tidsløs. Numre som 'Afsked', 'Glemte Kvarter' og 'Ikke Døden' er stadig knivskarpe.

Samtidig blev 'City Slang'-showet året efter en performance, der med sin postindustrielle blanding af bilvrug og flirt med

det nazibøssede satte en ny standard for, hvor kunstig og på én gang kaotisk og kontrolleret en rockkoncert kunne være. Lars Hug stavrede nu rundt på en gammel bil og kaldte sig Lars Autoophug. Ved gensyn satte opsætningen en tyk streg under, hvor meget dansk 80'er-sjæl der rent faktisk er i Lars von Triers berømmede debut, 'Forbrydelsens element', fra selv samme 1984.

En fjerde ung mand, som var på banen dengang, var den endnu spæde filmmand Torben Skjødt Jensen, der via Filmværkstedet i Haderslev havde fået en kontakt i det kunstnerisk livlige Aarhus-miljø. Så da 'City Slang' i september 1984 skulle opføres på Svalegangen, blev han hyret til at koordinere og styre teknikken, da de lokale produktionsselskaber over to aftener skulle skyde koncerterne med tre kameraer.

Nogle måneder senere blev Torben Skjødt Jensen kontaktet af Lars Hug og pladeselskabet Medley, der gerne ville bruge optagelserne til noget. Det endte med at Skjødt Jensen gik i sving via sit eget lille nystartede produktionsselskab Englefilm, og så gik han ellers kreativt til værkerne med at klippe og 'billedscratche', så det hele blev endnu mere 80'er-agtigt og kom til at ligne tidens toneangivende kulturtmagasin, Sidegaden, endnu mere, end det gjorde i forvejen!

Det endte med en 27 minutter lang koncertfilm, som blev sendt af DR en tidlig aften i april 1985. Og her sluttede historien, indtil Skjødt Jensen for et par år siden var i gang med et andet projekt, hvor han skulle rode rundt i Medley og DR's arkiver og en dag fik stukket sit eget gamle 1-tomme-masterbånd i hånden. For der stod jo 'Torben' og 'Englefilm' som afsender på båndet, og hvis ikke han tog det med hjem, ville det blive smidt ud. Skjødt Jensen tog selvfølgelig sin egen gamle produktion med hjem og overspillede den på sin computer – og nu er resten så pludselig en levende historie igen.

Det er nemlig disse gamle optagelser fra Orwell-året 1984, der sammen med optagelser fra Østre Gasværk, arkivmateriale og nye interview med først og fremmest et par nydelige gråsprængte herrer ved navn Lars H.U.G. og Søren Ulrik Thomsen udgør dokumentarfilmen 'City Slang

Redux'. En film, hvor H.U.G. og S.U.T. ser tilbage, mens Skjødt Jensen krydsklipper sit spor.

FILMEN HANDLER ikke om samarbejdet mellem Hug og Thomsen. Der var nemlig ikke noget. Hele pointen var, at en beæret digter gav sine digte videre til Kliché-musikeren, der fik carte blanche til at finde ud af, hvordan det skulle gøres. Digte er ikke sangtekster, er de begge to enige om. Nu som dengang. Så hvordan transformerer man uden at forvanske? For Lars Hug blev nøglen i høj grad gentagelsen. Det gentagelselement, som bliver anvendt med stram økonomi i digtene, blev af Hug opgraderet til et musikalsk, messende element, der forvandlede digtene fra en fast rytme i krop og sprog til et flydende musikalsk ritual, der med mange forskellige former for kantet rytmik og drømmende storbylydlandskeber kunne gribe fantasien og

antage karakter af musikalsk vision.

Diget 'Levende', med sine gentagelser af »jeg er levende«, er her det oplagte startpunkt, selv om de to herrer nu med nogen gnæggen er enige om, at den »lokale rimdannelse« *skrive til kontor/ mælken er sur* er en hurde, man må over. Mest påfaldende er gentagelsen i 'Vent'. To gange skriver Thomsen »vi venter på nogen«. Utallige gange gentager Hug Thomsens denne ventetid som et mantra. Denne desperate forventning til noget ikke-kommende bliver et musikalsk udsagn, som mere end noget andet definerer de tidlige 80'ere. Gentagelsen gør sære ting ved ord. Gentagelsen af »døden er/ ikke at elske og alt er som det plejer« muterer i sangerens mund efterhånden til et stadig mere zenagtigt paradoks: Døden er ikke at elske. Døden er ikke at elske. Døden er ikke at elske. Døden er ikke at elske.

Torben Skjødt Jensen lader Søren Ulrik Thomsen læse hvert digt op, inden man bagefter hører det i Lars Hugs udlægning. Et enkelt, men effektivt greb, der fastholder spændet mellem lyrikkens og musikens universer. Også et nødvendigt greb, når der nu netop ikke var tale om et samarbejde, men om en respektfuld overlevering, hvor digteren satte digtet fri til musikken.

NÅR MAN genser og genhører 'City Slang'-koncerten er det slående, hvor massiv en inspiration David Bowie har været lige fra Hugs skræmmende kridhvide skjorte til den instrumentale iscenesættelse af især 'Hamburg-Köln', der skylder den romantisk postindustrielle musik på B-siderne af Berlinpladerne 'Low' og 'Hero-

es' fra sen-70'erne ikke så lidt. Men først og fremmest er 'City Slang' et selvstændigt poetisk klangværk, og det er spændende at høre om tilblivelsen. Om hvordan Hug fandt ud af, at hvis man kørte instrumenterne på nedsat hastighed og sang normalt hen over dem, ja, så skete der altså noget andet. Noget nyt. Noget, der indkapslede tidsånden som rytmisk rav.

Foruden at være en spændende rejse tilbage til 80'erne er 'City Slang Redux' et interessant indblik i et musikalsk laboratorium, hvor Hug sammen med sine samensvarerne Finn Verwohlt og Hilmer Hassig var sig bevidst, at man her var ved at skabe noget nyt og anderledes. Om det ville lykkes – hvad det end var! – vidste man selvfølgelig ikke. Musikere blev prøvet og fundet forkerte. Ikke for lette, men for grundfæstede i en anden tradition. Man skulle kunne høre en ny kold tids lyd med sin underhud. Men langsomt tog et værk form. En rockmusik med så mange kunstige elementer, at Lars Hug ikke uden selvironisk stolthed kan konstatere, at 'City Slang' blev Danmarks første teaterkoncert og den første playbackkoncert på denne side af 'Dansktoppen'.

Finn Verwohlt fortæller, at den majsomme proces faktisk på en måde blev begyndelsen på hans karriere som producer. Hilmer Hassig døde ved et trafikuheld for nogle år siden efter mange år som guitarist i bl.a. Love Shop og Naive, men filmen viser med al ønskelig tydelighed, hvor helt central en nøglerolle som guitarist han indtog i processen og på scenen. 'City Slang Redux' er da også dedikeret til Hilmer Hassig.

BLANDINGEN AF rigtige instrumenter og playback kombineret med brutalt industrielt slagto og en skæreblander i hænderne på den muskuløse danser og tærskværk Henrik Jansson gjorde 'City Slang'-koncerterne til musik med en svarbalance, der ikke holdt lige godt hver gang. Det er da heller ikke en stor og lækker lyd, der præger musikken i 'City Slang Redux', men der er blevet arbejdet på at skabe en remasteret livlyd i studiet, som fungerer. Placeret rundt omkring bilvragede lyder instrumenterne indimellem lidt som fortabte sjæle, der hver for sig venter på Godot. Hvilket jo på den anden side er ret passende – den eksplosivt depressive 80'er-iscenesættelse taget i betragtning. Sortsyn rummer et eget klarsyn, når kniven er på hovedet eller sat for struben. Sammen med Thomsens blå lys, er 'City Slang' et værk, som skærer sig vej igennem de mellemliggende år som en kunstnerisk skæreblander. 'City Slang Redux' er et både kuriøst og vigtigt indblik i tilblivelsesprocessen.

kim.skotte@pol.dk

ROCKTEATER 1984. Musikere præsenterede et værk, man ikke havde set før. Nederst fra venstre Finn Verwohlt, Hilmer Hassig, Henrik Jansson og Lars Hug. Foto: Søren Kierkegaard